

Juledag 2020

Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det var den første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde; og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: "Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærskere, som lovpriste Gud og sang: »Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!" (Luka-sevangeliet 2,1-14)

"Mens som barn på landet jeg var hjemme,
julemorgen var mit Himmerig,
den du meldte mig med englestemme,
kimed' klart den store glæde ind."

(DDS 783,4)

Hvor havde jeg dog glædet mig... Hvor havde jeg dog glædet mig til at høre juleklokkens kimen forkynde for Gud og hver mand, at nu, nu, nu er det altså jul igen. Den gode gamle jul, ja, årets dejligste fest, hvor vi fejrer, at der er et lys, der skinner i mørket. Og det har været særligt vigtigt at fejre i år, hvor vi gennemlever og gennemluder den mørkeste december i mands minde. Og jeg tænker selvfølgelig ikke så meget på den klimatiske tilfældighed, som er ligegyldig, som på den pandemiske tilfældighed, som ikke er ligegyldig.

For efterhånden er det meste af et år jo forsvundet i forsøget på at komme af med og komme overens med den uhyggelige Covid-19, som på meget kort tid vendte op og ned på *alting* både derude i den store verden og herhjemme i lille Danmark. Og alt imens vi venter på den vidunderlige vaccine, som vi synes at forvente vil løse alle vores pandemiske problemer én gang for alle, så har vi skullet vænne os til mangt og meget. Og de fleste har heldigvis *allerede* vænnet sig til at sørge for at afspritte hænderne og at bære mundbind og at holde afstand, så godt som det da nu lige lader sig gøre, når livet samtidig skal leves. Men de fleste har heldigvis *endnu ikke* vænnet sig til at være alvorlige og agtpågivende alle døgnets fireogtyve timer; til at spærre sig selv inde og andre ude af vores liv; til at lade være med at kysse og kramme dem, som vi kender, og dem, som vi ikke kender så godt endnu; til bare at se til, imens nogen efterlades i ensomhed. Kort sagt: De fleste har heldigvis *endnu ikke* vænnet sig til at leve i en permanent undtagelsestilstand, hvor vi står sammen ved at stå så langt fra hinanden som overhovedet muligt og så ellers lader fanden hytte sine. Heller ikke selvom politikerne i indbyrdes kamp om vælgere og pressen i indbyrdes kamp om læsere ved først givne lejlighed puster til de ulmende gløder så frygten igen og igen og igen kan bryde ud i lys lue. Og det gør de, også selvom de ved eller burde vide, at frygten lige så langsomt æder sjælen op, så der til sidst kun er en tom skal tilbage af det, der engang var et menneske. Altså et menneske, som nok overlever, men ikke lever. Altså et menneske, som ikke er syg på legemet, men nok er syg på sjælen.

Så der er altså ikke noget at sige til, at så mange af os efterhånden lider under en grim gang coronatristesse og coronatræthed og corona... Hvad det nu alt sammen hedder. Og netop derfor har så mange flere også trængt så meget mere til at det blev jul og kastet sig frygtløst ud i alle mulige og umulige juleforberedelser med julehygge og julemusik og julelys og julepynt og julebag og julegaver. Fuldstændig ligesom det sig hør og bør i den lange og trange adventstid, hvis forventning ender i et brag af lys og lyd og lugt juleaften, hvorefter julefreden kan sænke sig over os helst helt indtil Helligtrekonger.

Men så... I noget nær allersidste øjeblik blev den kirkelige fejring af julen aflyst. Og alt det arbejde, som personale og præster rundt omkring i landets kirker havde gjort for at finde en god og sikker måde at fejre en Covid jul var til ingen verdens nytte. Vi forsøgte at samle stumperne, men en kirkelig fejring uden gudstjenester i juledagene er ikke nogen kirkelig fejring. Og det, der står tilbage er en frygtelig juleskuffelse. Lidt ligesom den barnlige juleskuffelse, som man kunne blive ramt af, når julegaven ikke var den helt rigtige. Denne lidt mere voksne juleskuffelse er bare meget, meget værre, når nu det hele synes at skulle blive ved et nærved og næsten. Og så alligevel... For hverken Covid-19 eller biskopper kan

lave om på, at nu, nu, nu *er* det altså jul igen. Også i år. Også i kirken. For den første julenat, da Gud blev menneske, blev der tændt et lys i mørket.

Det er gode nyheder til den, som hører om det for første gang, og til den, der har hørt om det masser af gange, for det betyder, at vi ikke længere skal frygte, men stadigvæk skal glæde os. Glæde os over og glæde os til. For af glæden udspringer troen og håbet og kærligheden, de tre ting, der skal til, for at vi ikke bare kan overleve, men også kan leve livet. Ja, Jesu Kristi fødsel er en forkyndelse af, at uanset hvor mørkt det ser ud, så skal vi ikke frygte, men glæde os. For det betyder, at ingenting bliver bedre, men at alting bliver godt igen. Rigtig glædelig jul!

Rasmus Markussen

Sognepræst